

A.J. Kazinski

Ucigașul renăscut

Traducere de Laura Karsch

Sikringen, Nykøbing, Sjælland

Ușa din spate a mașinii se deschise brusc. Lumina se revărsă înăuntru, iar Niels Bentzon fu orbit o clipă, înainte să-i vadă pe cei trei polițiști care stăteau afară, înarmați cu pistoale-mitralieră MP5. Doi dintre ei urcară la el în mașină. Muți. Unul îi deschise cătușele de la picioare și îl ajută să coboare din duba pentru deținuți. Se aflau într-un soi de garaj, cu neoane în tavan. De undeva se auzea vâjâitul unui puț de aerisire. Niels număra patru camere de supraveghere în colțurile încăperii. Atâta tot.

— Acum intrăm pe-aici, spuse cel mai înalt dintre bărbați și deschise o ușă.

Cei trei îl luară pe Niels între ei și îl escortară. Cătușele de la mâini erau atât de fixe, încât sângele abia îi mai circula prin degete. O ușă se trânti, mecanismul greu de închidere se blocă.

— Mai departe.

După câțiva pași ajunseră în fața unui ascensor de marfă, a cărui platformă era un grătar de fier ruginit. Dede-subt era beznă. Niels se gândi la iad, la iadul musulmanilor,

citise undeva că iadul acela era atât de adânc, încât, dacă aruncați o piatră înăuntru, treceau șaptezeci de ani până ajungea la fund.

Urcară doar un etaj, apoi ușa ascensorului se deschise și în fața lor apărură o altă ușă.

— Așteaptă!

Rămaseră o clipă pe loc. Niels auzi cum se închide ușa din spatele lor și cum se blochează un lacăt. Când se puseră din nou în mișcare, își pierduse deja orientarea. Câte uși se încuiaseră până acum în urma lui? Cât era ceasul? Zări în față un coridor lung, îngust. Mirosea vag a urină.

— Oprește-te, spuse cel mai înalt dintre polițiști și dispăru.

Durere — lui Niels îi zvâcneau încheieturile mâinilor, cătușele îi opreau circulația sângelui. Apoi, în sfârșit, îl descătușară. Niels își scutură mâinile și se întrebă dacă va mai ieși vreodată de acolo.

În ultima vreme, nu mai reușise nimeni să evadeze. Sikringen, așa se numea secția de maximă siguranță a celei mai sigure închisori din țară. Cei treizeci de bărbați închiși aici erau printre cei mai periculoși din regat. Criminali în masă, schizofrenici. Oameni atât de imprezvizibili, încât nu puteau fi ținuți într-o închisoare normală, oameni pentru care nici secțiile închise de psihiatrie nu erau suficient de închise, care ajungeau pentru o perioadă nedeterminată în închisoarea de maximă siguranță, și poate nu mai ieșeau niciodată de acolo. Iar astăzi vor primi un nou colocatar, pe Niels Bentzon.

— Jens?

Niels ridică privirea, îndoindu-se o clipă dacă i se adresa într-adevăr lui. *Jens*. Da, acesta era numele pe care i-l dăduseră. Jens Petersen. Un nume danez cât se poate de obișnuit. Jens Petersen putea fi profesor, fermier sau nebun.

Femeia care i se adresase afișa un aer calm. Avea vreo cincizeci de ani, purta o uniformă albă și pantofi sport albi.

— Eu sunt Merete. Sunt asistentă medicală. Vii, te rog, cu mine?

Se întoarse și o luă din loc. Niels făcu ce i se ceruse, urmat de doi polițiști. Străbătură în tăcere coridorul — pardoseală albă, pereți goi, albastru-deschis, uși pe ambele laturi.

— Începem aici, spuse Merete și deschise o ușă.

O încăpere aproape goală, pardoseală de beton, o masă la perete. Arăta ca o cameră pentru interogatorii, gândi Niels. Unul dintre polițiști rămase afară, celălalt intră în încăpere cu Niels și asistenta. Un bărbat îndesat și chel îi întâmpină dând scurt din cap.

— Erik, spuse încet, fără să-i întindă mâna lui Niels. Trebuie să te scanăm rapid. Ridici, te rog, brațele deasupra capului?

Bărbatul îi arătă lui Niels ce trebuia să facă.

— Și picioarele puțin mai depărtate. Ai ceva în buzunare?

— Nu, spuse Niels.

— Monede, portmoneu, nimic?

— Nu.

— Bine, spuse Erik și trecu scannerul peste brațele și picioarele lui Niels.

Procedă temeinic, nu ca la aeroport, aici era important. Ieșiră.

— Acum trebuie să mai trecem pe la medic, spuse asistenta.

— OK, răspunse Niels.

Îi izbi un miros înțepător de alcool. Gresie pe jos, perețele din spate de clincher galben, trei halate albe într-un cuier din colț. Încăperea semăna mai degrabă cu un abator decât cu un cabinet medical. Lângă unul dintre pereți era

un pat, într-un colț fusese împins un cântar, iar în mijlocul încăperii era un birou la care stătea medicul.

Nu mai avea mult până la pensie. Se ridică — de gât îi atârna un stetoscop — și îl lovi ușor pe Niels peste umăr, înainte să-și pună în liniște niște mănuși de unică folosință.

— Ziegler, începu cu glas monoton. Nu sunt psihiatru, Jens. Vreau doar să vă ascult plămânii și inima. Ca să trăiți, adăugă și mimă un zâmbet.

— Trăiesc, spuse Niels și observă că asistenta le spunea ceva polițiștilor.

Medicul deschise un sertar și scoase de-acolo o pungă de plastic transparentă, cu fermoar, pe care o puse pe birou în fața lui Niels.

— Săpunul trebuie să-și facă efectul zece minute, abia după aceea puteți să vă clățiți.

— Ce e asta? întrebă Niels și privi micul tub violet.

— Săpun dezinfectant, ca să nu ne aduceți paraziți, spuse medicul. Văd că nu prea aveți păr pe cap, dar uneori stau lipiți de pielea capului.

— Mai așteptăm cu baia până mâine, spuse Merete.

— N-am nimic împotriva, replică Ziegler. Voi trebuie să suportați mirosul, nu eu.

Pentru Niels era evident că medicul nu avea chef să stea de vorbă cu el. În ochii lui, Niels era doar o ființă fără control de sine, un animal, un taur neîmblânzit care trebuia întâi frecat cu săpun medicinal și după aceea legat.

Brusc, se iviră în încăperea doi gardieni. Priviri reci, pachete de mușchi în cămăși albastre. Fuseseră tot timpul aici? Gardienii dădură din cap în direcția polițiștilor și, când aceștia ieșiră, le ocupară în tăcere locurile.

— Vă rog să vă dezbrăcați, Jens, spuse medicul.

Merete nu se urni. Niels așteptă o clipă, dar asistenta rămase pe loc. Lui Niels îi tremurau mâinile abia perceptibil, dar el simțea asta. Iar inima îi bubuia de spaimă. Trebuia să admită, în mod cu totul obiectiv, că situația îi inspira teamă, un sentiment pe care altfel nu-l cunoștea. Ca polițist, era obișnuit să se afle în fața unor oameni disperati, care țineau arme în mâini. Oameni care aveau în privire dorința de a ucide, iar în sufllet, răni adânci. Niels fusese bătut și lovit, se și trăsese asupra lui. Fusese umilit și amenințat cu moartea. Și totuși fusese altceva. Fusese ceva familiar, știuse ce trebuia să facă și să spună. Acum nu știa.

— Puteți să vă puneți lucrurile aici, spuse medicul și arătă către pat.

Niels făcu întocmai.

— Întâi trebuie să vă cântărim, spuse medicul. Vă suiți, vă rog, pe cântar?

Cântarul de oțel se lipi rece de tălpile lui Niels.

— Nouăzeci și cinci virgulă cinci, spuse medicul și introduse greutatea în computer. Și înălțimea? Vă duceți puțin lângă perete?

Când bărbatul își apropie fața de el, Niels îi simți mirosul respirației. Cafea și... lemn dulce?

— Un metru optzeci și cinci. Aveți vreo boală?

Medicul era acum iarăși la computer și lovea rapid cu degetele în tastatură.

— Nu, spuse Niels.

— Alergii?

— Nu.

— Luați ceva medicamente?

— Nu.

— Ați fost vaccinat împotriva tetanosului în ultimii opt ani?

Medicul veni lângă el.

— Da, spuse Niels.

— Și purtați aparat auditiv, constată Ziegler și își notă acest lucru. Cât de redusă vă este capacitatea auditivă?

— Optzeci și cinci la sută.

— Doar la o ureche? Auziți tot ce vă spun?

— Da.

— Culoarea ochilor?

Medicul își dădu singur răspunsul, înainte ca Niels să apuce să spună ceva:

— Verzi. Culoarea părului?

Niels nu spuse nimic.

— Ce culoare are părul dumneavoastră?

— A fost cândva negru, spuse Niels și își trecu o mână peste scăfârlia rasă, din care se șteau doar câțiva peri cărunți.

— Deschideți gura!

Niels făcu ce i se ceruse. Medicul îi examinează gura și îi luminează faringele cu o lampă mică și puternică.

— Scoateți limba, spuse medicul. Da, mersi. Și acum trebuie să vă auscult.

Medicul îi puse stetoscopul pe piept. Așteptă cu o mină concentrată și, în cele din urmă, spuse:

— Totul în regulă.

— Pot să mă îmbrac?

— Mai rămîneți o clipă așa, spuse Ziegler, în timp ce introduse datele în computer. Duceți-vă acolo, la perete. Nu durează decât o secundă. Vă întoarceți, vă rog, cu spatele?

Niels se conformă. Știa ce urmează și că nu avea cum să se opună.

— Depărtați picioarele, spuse medicul și Niels simți degetul lui Ziegler în anus.

O lacrimă i se ivi în colțul ochiului. Lui Niels nu-i păsa dacă medicul o vede sau nu.

— Bine, Jens. Acum am să vă dau ceva ca să puteți dormi.

Puse trei pilule într-un pahar de carton și îl așeză pe birou. Asistenta se duse la chiuvetă și lăsă să curgă puțină apă într-un pahar de plastic.

— Ce-i asta?

— Ca să dormiți bine, spuse medicul.

Niels studie pilulele, două erau albastrii, una era albă ca creta.

— Și asta?

Medicul o privi scurt pe asistentă. Imediat, gardienii se postară în spatele lui Niels, le simțea răsuflarea în ceafă.

— Poate n-ar fi rău să învățați asta de la bun început, spuse medicul și se așeză.

Asistenta se retrăsese către ușă.

Medicul își dresе glasul și continuă:

— Aici, ținem foarte mult ca toți să-și ia medicamentele, Jens. Altfel nu-i putem ajuta. M-ați înțeles?

— Aș vrea doar să știu ce este, spuse Niels încet.

— Jens, aici lucrurile stau altfel. Noi vă dăm medicamentele de care aveți nevoie. Mai mult nu putem face pentru dumneavoastră. Și dacă nu vă luați de bunăvoie medicamentele, vi le injectăm. Asta e situația și nu stăm la discuții.

Medicul clătină din cap și ridică din sprâncene, când îl mai întrebă o dată:

— M-ați înțeles?

Niels își puse pilulele pe limbă și le înghiți cu apă. Apa avea un ușor gust de clor. Apoi o urmă pe asistentă. Gardienii îl ținură de brațe și îl conduseră la o altă ușă. Metalică, verde, masivă. Poarta iadului. Niels repetă în gând cuvintele, în timp ce asistenta descuie, apoi pășiră într-o încăpere

mică, pătrată. Un pat, un dulap, un raft, un geam zăbrelit, de dimensiunea unei coli A4, în rest nimic.

— Măine ai să primești o cameră proprie, spuse Merete și atinse cu mâna marginea patului. Asta e tot. În două minute ai să dormi.

— Și dacă trebuie să merg la toaletă? întrebă Niels.

— Fă în chiuvetă, spuse asistenta.

Niels auzi cum se încuie lacătul, apoi un bâzâit scurt, electronic. În secția de maximă siguranță nu existau chei, fiindcă se puteau pierde sau dispărea. Sau copia. Totul era securizat electronic, peste tot aveai nevoie de coduri și carduri. Niels se așeză pe pat și se auzi respirând. Greu și neregulat. Rămase câteva minute așezat și încercă să-și recapete controlul asupra respirației și fricii. Își imaginează cum cade. Optzeci și cinci de ani, tot mai adânc. Când auzi vocea în ureche, crezu în prima clipă că era propria lui voce. Un soi de voce interioară, cum auzeau nebunii de aici din secție, înainte să le tăie beregata mamelor lor sau să împuște în cap vreun trecător, la nimereală.

— Bentzon? Mă auzi?

Vocea lui Leon era foarte îndepărtată, Niels își aranjă aparatul auditiv și îl împinse mai adânc în ureche.

— Mai zi ceva, Leon.

— Acum e mai bine?

— Cred că da.

— Sau vorbesc prea tare? Chestia aia trebuie să stea foarte adânc în ureche.

— E bine așa, spuse Niels și preț de o clipă îl avu pe Leon în fața ochilor.

Șeful de operațiuni se afla la o distanță de nici un kilometru, într-un vehicul de intervenție. Niels auzi agitația din glasul colegului său, nesiguranța dacă planul decursese până

acum fără niciun impediment. Niels fusese infiltrat în cea mai sigură dintre închisori. Nimeni nu știa că este polițist. Asta era prima parte a planului, dar a doua era mult mai complicată. Și îl aștepta pe Niels în următoarele zile. Trebuia să elucideze uciderea medicului-primar Christian Paludan, șeful Secției de Psihiatrie Judiciară din Sikringen.

Islands Brygge

Rațional. Așa s-ar descrie probabil pe sine negociatorul de poliție Niels Bentzon, deși o vreme se luptase cu depresii de pe urma cărora și eșuase prima lui căsnicie. Mă rog, Hannah, care se afla acum întinsă lângă el, nu era nici ea pe deplin nevinovată în această chestiune. Niels o cunoscuse pe Hannah cu câțiva ani în urmă, în contextul unui caz la care lucra. Bineînțeles că în contextul unui caz... cum altfel să faci un polițist danez cunoștință cu o astrofiziciană de la Institutul Niels Bohr? Dar fusesse oare o greșeală? Gândul acesta îl chinuia tot mai mult pe Niels. Poate ar fi fost mai bine să nu li se intersecteze drumurile? Atunci Niels ar fi putut să rămână cu Katharina sau să cunoască o altă femeie. Poate pe cineva din branșa lui. Mulți colegi se căsătoreau între ei. Sau cu o asistentă medicală. În tinerețe, la Academia de Poliție, Niels cunoscuse multe asistente medicale. Petrecerea anuală de Crăciun fusese întotdeauna organizată împreună cu asistentele medicale. Există un motiv pentru care conducerea poliției nu invita Institutul Niels Bohr să petreacă